

Béke

Elvtársak: béke! — így rohantak
hozzánk a koreaiak.
S alig volt értelme a hangnak,
dadogtak az öröm miatt.

Ó, mennyi mindent mondtak akkor
belénk karolva boldogan,
míg megértettük a szavakból,
hogy Koreában béke van:

A kisgyerek tanulhat járni,
és írni, hogyha már nagyobb,
a lányok télt arcán a nyár;
örömtűz újra átragyog.

Az asszonyok meleg szemében
könnyek helyén mosoly derül,
mindenki dolgozik serényen,
— oly tág az ég köröskörül —

Oly kék az ég, s oly szép az élet,
gügyög a gyermek, cseng a dal,
a harcos boldog: hazatérhet,
szerelmet, munkát, rizst akar.

És ők is, ők is hazatérnek...
S mert árvák mind, az árvaság
csak drágábbá teszi a féltett,
még megmáradt szülőházát.

S otthon — kérdeztem — mit
csináltok
most, hogy győzött a hősi ügy?
„Építeni... ott is...
Sztálinvárost!”
szólt lelkesülten egyikük.

LÁSZLÓ IBOLYA

Nyomodat mossák őszesők

Nyelvemem még a nyár íze,
szememben virradatok kékje,
szívemben csendek tengere,
számon számodra béke.

Mért pöröljelek csókjaimmal?
Vágyak malmában sem zúzatlak
már.

Rábólintottam, kell, hogy úgy
legyen;
vígyn, vissza sem nézve rám,
a nyár.

Nem ébredek már szép neveddel,
nyomod elmossák őszesők,
nem érted jó az este és a reggel,
nem vagyok már a szeretőd.

Korona vérzi homlokom,
góg-trónuson nincs helye
könnyeknek!
... mégis, hogy mégis, kíséretül
jönnek, csak egyre jönnek.
Nem tudom útját állni
a néma könnyözönnek...

Még, nyelvemen a nyár íze:
szememben bánatok sötétje,
szívemben csendek tengere,
számon számodra béke.
Magamnak semmi, semmi már,
hisz elvitt, vissza sem nézve rám
a nyár.

Jó éjtszakát

Csillaggal himzett szür, este
leterítve már a gyepre,

telepedjék rá, ki fáradt,
szelek is, mert sokat jártak,

felhők is, mert sokat sirtak,
fák is, mert sok árnyat írtak.

Pihenést a fáradottnak,
akik ma dologba' voltak,

jóéjtszakát jó emberek,
társak, akiket szerettek,

jóéjtszakát városoknak,
ahol gépek zakatoltak,

álmodjatok; búzatáblák,
elsőgyümölcs hozó fácskák.

Csak ti, ott fenn, csillagok,
ébren ti virrasszatok,

és hulljatok sisteregve,
ha akárki settenkedne

megzavarni holnaprejtő
pihenésünk perceit.

El, ti lármás vadlibák,
csitt, tücskök zenéje,

mert új napról álmodik
házam boldog népe.

KISS LAJOS

És összevetve tetteiddel . . .

Már cirmosul az erdő sátra,
s száraz ágak jó nesze van,
és mint szorgos, nagy tük

fokában,

az ökörnál selymes cérnaszála
messze leng a fák gallyába fűzve.

Igy varrja az ég kék, tiszta ingét,
mert az ócskát elnyűtte rég,
felhőfoszlányként levetette.

Egy vén, korhadt tönkön ülve
nézem,

hogy vetkőzik előttem a tájék.

Nézem, hogy lassan küszik az
árnyék,

s egyre nő az őszi erdőszélen.

S mintha minden arról beszélne,
de főként a szóraváró csend,

hogy az egész táj felőled üzent:

— madárszó és méla tücsökzene.

Rejtve vagy itt, mint jó
nyugalom,

mint a földmély és illata,
és a sok-múltú táj maga,

mint a legszebb vágy, mely
szabadon

téged formál és alakba önt;
ezer ízt és ezer illatot ad

és túloz, hogy te vagy a világ
s vallja, hogy nálad nincsen

külömb.

De félek, hogy a képzeletemmel
és a szívemmel építgetlek.

Várom, hogy egykor majd

fellellek,

és összevetve tetteiddel,
nem leszel kisebb, mint e remény,

nem leszel szürkébb, mint ez a
kép.